ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lietas Nr.A420308318
Lietas arhīva Nr.AA43-0003-22/4
ECLI:LV:ADAT:2022:0908.A420308318.15.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2022.gada 8.septembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente Roze Paegle,
tiesneses Irina Kaļiņina un Margarita Osmane

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA "SS" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2018.gada 30.oktobra lēmuma Nr.30.1-22.11/4943 atcelšanu, sakarā ar SIA "SS" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2019.gada 21.maija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienests) Nodokļu kontroles pārvaldes direktora 2018.gada 28.augusta informācijas pieprasījumu Nr.30.3-23.32/31060 (turpmāk – informācijas pieprasījums) pieteicējai SIA "SS" noteikts pienākums atjaunot dienestam piekļuvi portālā *www.ss.lv* publicētajos sludinājumos norādītajai informācijai par tālruņa numuriem un transportlīdzekļu šasijas numuriem un līdz 2018.gada 3.septembrim sniegt informāciju par laika posmā no 2018.gada 14.jūlija līdz 2018.gada 31.augustam publicētajiem sludinājumiem portāla *www.ss.lv* sadaļā "Vieglie auto".

[2] Izskatot pieteicējas apstrīdēšanas iesniegumu, ar dienesta ģenerāldirektora 2018.gada 30.oktobra lēmumu Nr.30.1-22.11/4943 (turpmāk – Lēmums) informācijas pieprasījums atstāts negrozīts.

Lēmumā ietverti turpmāk norādītie argumenti.

[2.1] Saskaņā ar likuma "Par Valsts ieņēmumu dienestu" 2.panta 1. un 6.punktu, 8.panta 1. un 8.punktu, likuma "Par nodokļiem un nodevām" 18.panta pirmās daļas 2., 3. un 4.punktu dienestam ir pienākums, kontrolējot nodokļu, nodevu, kā arī citu valsts noteikto maksājumu aprēķināšanas un maksāšanas pareizību, sekot jebkuru juridisko un fizisko personu saimnieciskajai un finansiālajai darbībai, lai nodrošinātu dienesta administrēto valsts nodokļu, nodevu un citu valsts noteikto obligāto maksājumu iekasēšanu Latvijas un Eiropas Savienības budžetā.

[2.2] Savlaicīga un pilnīga nodokļu maksājumu iekasēšana valsts budžetā ir visas sabiedrības interesēs.

Informācijas pieprasījums pamatots ar likuma "Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10.panta pirmās daļas 5.punktu un likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sesto daļu, tas atbilst normatīvo aktu prasībām.

Ievērojot Fizisko personu datu apstrādes likuma 25.panta pirmajā daļā noteikto, informācijas pieprasījuma izpilde nerada Fizisko personu datu apstrādes likuma prasību pārkāpumu.

[2.3] Dienests atsaucas uz Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 10.oktobra spriedumā lietā Nr.A420223717 ietvertajiem apsvērumiem, norādot, ka saskaņā ar likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sesto daļu pieprasāmās informācijas samērīguma un atbilstības datu aizsardzību regulējošo normatīvo aktu prasībām izvērtējumu ir veicis likumdevējs, uzliekot interneta sludinājumu ievietošanas pakalpojuma sniedzējam tiesisko pienākumu sniegt tiesību normā paredzēto informāciju.

[2.4] Dienests uzskata, ka tam nav pienākuma sniegt pamatojumu interneta sludinājumu ievietošanas pakalpojuma sniedzējam par to, kādēļ šāda informācija tiek pieprasīta. Dienestam nav pienākuma pamatot informācijas pieprasījuma nepieciešamību un tā atbilstību datu aizsardzību regulējošo normatīvo aktu prasībām.

Dienests lūdza sniegt informāciju par noteiktā laika posmā publicētajiem sludinājumiem portālā *www.ss.com* sadaļas "Transports" apakšsadaļā "Vieglie auto", nevis par visiem sludinājumiem.

Informācijas pieprasījumā norādīts, ka datus ir iespējams iesniegt, atjaunojot dienestam piekļuvi portālā *www.ss.com* publicētajos sludinājumos norādītajai informācijai par tālruņa numuriem un transportlīdzekļu šasijas numuriem.

[2.5] Lietā nav piemērojamas Satversmes tiesas 2011.gada 14.marta spriedumā lietā Nr.2010-51-01 izteiktās atziņas, jo lietu juridiskie un faktiskie apstākļi ir atšķirīgi.

Apstāklis, ka sludinājumu izvietošana vēl neliecina par notikušu darījumu, nenorāda uz informācijas pieprasījuma nelietderīgumu.

Pieteicējai saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 69.panta otro daļu bija tiesības viena mēneša laikā pieprasīt, lai dienests informācijas pieprasījumu noformē rakstveidā atbilstoši Administratīvā procesa likuma 67.panta prasībām.

[3] Pieteikumā par Lēmuma atcelšanu ietverti turpmāk minētie argumenti.

[3.1] Pieteicējas rīcībā nav informācijas par to, vai dienesta pieprasīto sludinājumu ievietotāji ir nodokļu maksātāji (saimnieciskās darbības veicēji) vai arī citas valsts nodokļu rezidenti.

[3.2] Informācijas pieprasījums attiecas uz vairākiem sludinājumiem, nenorādot konkrētus portāla *www.ss.lv* lietotājus vai personas, pret kurām dienests uzsācis pārbaudi.

Šāda apjoma informācijas pieprasījums vērtējams kā nesamērīgs pret pieņēmumu, ka visi sludinājumu ievietotāji portālā *www.ss.lv* automātiski būtu kvalificējami kā iespējamie nodokļu nemaksātāji.

[3.3] Pieteicējas ieskatā šajā lietā būtu jāpiemēro Satversmes tiesas 2011.gada 14.marta spriedumā lietā Nr.2010-51-01 paustās atziņas, jo spriedumā ir izvērtēts valsts iestādes pieprasījums par datu iesniegšanu kontekstā ar Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 96.pantu.

[3.4] Dienests nav pamatojis pieprasīto personas datu apstrādes mērķi un nepieciešamo personas datu apjomu, tādējādi iestāde nav ievērojusi 2016.gada 27.aprīļa Eiropas Parlamenta un Padomes regulas (ES) 2016/679 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (turpmāk – Vispārīgā datu aizsardzības regula) 5.pantā noteikto pārskatatbildības principu.

[3.5] Dienests nav veicis informācijas pieprasījuma lietderības apsvērumus, tādējādi pārkāpjot Administratīvā procesa likuma 67.panta noteikumus par administratīvā akta formu un sastāvdaļām. Lietderības apsvērumu neveikšana novedusi pie nesamērīga un prettiesiska pienākuma uzlikšanas pieteicējai.

[3.6] Ja dienests vai cita valsts iestāde pieprasa pieteicējai personu datus, kas atlasāmi pēc konkrētiem kritērijiem, pieteicēja iesniedz iestādei tās pieprasīto informāciju.

[4] Rakstveida paskaidrojumā dienests pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, uzturot Lēmumā ietverto pamatojumu un papildus paskaidrojot turpmāk minēto.

[4.1] Tas, ka informācijas pieprasījuma izdošanas laikā likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sestajā daļā bija termins "nodokļu maksātājs", nemaina to, ka pieteicējai kā interneta pakalpojumu sniedzējai ir pienākums iesniegt dienestam informāciju par portālā *www.ss.lv* izvietotajiem sludinājumiem, kā arī tās rīcībā esošos datus par sludinājumu ievietotājiem.

[4.2] Dienesta kompetencē ir noskaidrot, vai sludinājumu ir ievietojis nodokļu maksātājs, kas veic saimniecisko darbību.

Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.pants primāri attiecas uz pieteicēju, nevis uz dienestu. Saskaņā ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas 4.panta 2. un 7.punktu datu pārziņa atbildība attiecas uz pieteicēju kā uz interneta pakalpojumu sniedzēju, jo pieteicējas rīcībā ir dati, kurus personas ir norādījušas, ievietojot sludinājumu *www.ss.lv*.

[4.3] Dienests nepiekrīt tam, ka informācijas pieprasījums būtu nesamērīgs, jo tas neattiecas uz visu pieteicējas datu bāzi. Līdz ar to nav pārkāptas Vispārīgās datu aizsardzības regulas preambulas 31.punktā noteiktās prasības.

[5] Administratīvā rajona tiesa ar 2019.gada 21.maija spriedumu pieteikumu noraidīja, pamatojoties uz turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[5.1] Nav strīda, ka informācijas pieprasījums ir administratīvais akts, kas pieteicējai uzliek pienākumu iesniegt dienestam informāciju.

Nav strīda arī par to, ka informācijas pieprasījumu pieteicēja ir izpildījusi, tādējādi pārsūdzētais administratīvais akts ir zaudējis spēku, jo ir izpildīts. Līdz ar to lietā ir jāpārbauda Lēmuma tiesiskums.

[5.2] Atsaucoties uz likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sesto daļu, tiesa atzina, ka likumdevējs interneta sludinājumu ievietošanas pakalpojuma sniedzējam ir noteicis pienākumu iesniegt dienestam informāciju par personām, kuras izmantojušas interneta sludinājumu ievietošanas pakalpojumus.

Norma noteic pienākumu sniegt informāciju par sludinājumu ievietotājiem, kuri uzskatāmi par nodokļu maksātājiem. To, vai attiecīga sludinājuma ievietotājs ir vai nav nodokļu maksātājs, izvērtē dienests.

[5.3] Dienesta pieprasītā informācija nav pārmērīgi apjomīga, kā arī tā nav acīmredzami neatbilstoša nodokļu administrēšanas mērķim.

Apstāklis, ka pieteicēja ir izpildījusi dienesta uzlikto pienākumu, iesniedzot dienesta pieprasīto informāciju, liecina, ka dienesta pieprasīto datu apjoms bija samērīgs. Tiesa uzskatīja, ka pieteicēja nav pienācīgi pamatojusi savus iebildumus par pieprasīto datu apjomu un uzliktā pienākuma nesamērīgumu.

[5.4] Pieteicējai nav pamata apšaubīt, vai dienesta pieprasītā informācija attiecas uz nodokļu maksātājiem un būs izmantojama nodokļu aprēķināšanas vajadzībām.

Tiesa atsaucās uz likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sesto daļu redakcijā, kas stājās spēkā 2017.gada 1.janvārī, kā arī uz likumprojekta anotāciju.

Lai dienests varētu identificēt nereģistrētu saimniecisko darbību internetā, nepieciešams uzlikt pienākumu sludinājumu pakalpojumu, mobilās lietotnes pakalpojumu sniedzējiem un maksājumu karšu darījumu apstrādes uzņēmuma pakalpojumu sniedzējiem izsniegt nodokļu administrācijai to rīcībā esošos vai glabātos cita nodokļu maksātāja saimnieciskās darbības datus. Regulējums, dodot dienestam tiesības pieprasīt informāciju no interneta sludinājumu ievietošanas pakalpojumu, maksājumu pakalpojumu un mobilās lietotnes pakalpojumu sniedzējiem, ir samērīgs arī no datu aizsardzību regulējošo

normatīvo aktu viedokļa.

Fizisko personu pamattiesības un brīvības, it īpaši tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, attiecībā uz fiziskās personas datu apstrādi aizsargā Fizisko personu datu aizsardzības likums, kā arī Satversmes 96.pants.

Savukārt atbilstoši Satversmes 116.pantam minētās pamattiesības var ierobežot likumā paredzētajos gadījumos, lai aizsargātu citu cilvēku tiesības, demokrātisko valsts iekārtu, sabiedrības drošību, labklājību un tikumību.

Regulējumam ir leģitīms mērķis – sabiedrības labklājības veicināšana un cīņa pret izvairīšanos no nodokļu nomaksas, kas palielina budžeta ieņēmumus, kā arī uzlabo uzņēmējdarbības vidi.

Šos mērķus nav iespējams sasniegt ar citu, mazāk ierobežojošu līdzekli.

Dienesta pieprasītā informācija ir dati par nodokļu maksātāju saimniecisko darbību nevis dati par personu privāto dzīvi.

[5.5] Tiesa uzskatīja, ka, izdodot informācijas pieprasījumu, dienestam nav pienākuma sniegt pamatojumu interneta sludinājumu ievietošanas pakalpojuma sniedzējam par to, kādēļ attiecīgā informācija tiek pieprasīta, kā arī nav jāvērtē informācijas pieprasījuma atbilstība datu aizsardzību regulējošo normatīvo aktu prasībām. Lietderības apsvērumus ir izdarījis likumdevējs.

[5.6] Tiesa atsaucās uz Vispārīgās datu aizsardzības regulas 4.panta 2. un 7.punktu, atzīstot par pareizu Lēmumā ietverto pamatojumu. Datu pārziņa atbildība attiecas uz pieteicēju kā uz interneta pakalpojumu sniedzēju, jo pieteicējas rīcībā ir dati, kurus personas ir norādījušas, ievietojot sludinājumus vietnē *www.ss.com*.

Tiesa piekrita dienesta viedoklim, ka uz izskatāmo lietu nav attiecināmas Satversmes tiesas 2011.gada 14.marta spriedumā lietā Nr.2010-51-01 ietvertās atziņas.

Tiesa norādīja, ka dienesta pieprasītajiem personu datiem nav piemērojams tāds pats personu datu aizsardzības līmenis, kāds ir piemērojams personas datiem, kas saistīti ar personas veselību.

Satversmes tiesa nekonstatēja, ka apstrīdētā norma paredzētu iestādes pilnvaru ierobežojumu, kas apdraudētu minētās konstitucionālās institūcijas iespējas veikt finanšu, likumības un lietderības revīzijas veselības nozarē.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2019.gada 21.maija spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību, norādot tādus pašus argumentus kā pieteikumā un turpmāk minētos iebildumus par pirmās instances tiesas spriedumu.

[6.1] Lēmumā nav iekļauti lietderības apsvērumi, tādējādi pārsūdzētajā administratīvajā aktā iztrūkst viena no likumā obligāti noteiktajām sastāvdaļām.

[6.2] Ar informācijas pieprasījumu tika aizskartas un nesamērīgi ierobežotas pieteicējas tiesības uz korespondenci. Dienestam bija pienākums izdarīt lietderības apsvērumus, izvērtējot pieteicējas tiesību ierobežojuma samērīgumu.

[6.3] Saskaņā ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas 4.panta 7.punktu pārzinis ir ne tikai pieteicēja, kuras rīcībā ir klientu personas dati, bet arī dienests, kurš šos personas datus iegūst, pamatojoties uz informācijas pieprasījumu. Līdz ar to, noformējot informācijas pieprasījumu, dienestam bija jāievēro Administratīvā procesa likumā un Vispārīgajā datu aizsardzības regulā noteiktās prasības.

Valsts iestādes statuss nerada izņēmumu attiecībā uz personas datu apstrādes prasībām, jo likums to nenoteic.

[6.4] Pieprasot, lai pieteicēja iesniedz ievērojama apjoma datus par neierobežotu skaitu sludinājumu, taču nenorādot konkrētus nodokļu maksātājus, nav ievērots samērīguma princips un personas datu minimizēšanas princips.

[6.5] Dienests būtībā ir atzinis, ka nodokļu maksātāju kontrolei nav nepieciešams saņemt tādu datu apjomu, kāds pieteicējai sākotnēji tika pieprasīts.

[7] Rakstveida paskaidrojumā dienests apelācijas sūdzību neatzīst, uztur Lēmumā ietverto pamatojumu un piekrīt pirmās instances tiesas 2019.gada 21.maija spriedumam.

Dienests argumentē, ka no likuma „Par nodokļiem un nodevām" 15.panta pirmās daļas 16.punkta un sestās daļas izrietošais pamattiesību ierobežojums ir noteikts ar likumu. Piemērojamajām tiesību normām ir leģitīms mērķis.

Informāciju, kuru interneta sludinājumu pakalpojumu sniedzējiem ir pienākums sniegt dienestam, nav iespējams iegūt, izmantojot citu, pieteicējas tiesības mazāk ierobežojošu līdzekli.

Dienests ir uzskatāms par datu pārzini tikai no brīža, kad pieprasītie dati nonāk tā rīcībā.

[8] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

Administratīvā apgabaltiesa uzsāka izskatīt lietu mutvārdu procesā, dodot iespēju procesa dalībniekiem sniegt paskaidrojumus par lietas apstākļiem. Lietas izskatīšana tika pabeigta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[9] Pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība ir pamatota un pieteikums ir apmierināms.

[10] No lietas materiāliem apgabaltiesa konstatē šādus faktiskos apstākļus.

2018.gada 28.augustā dienests, pamatojoties uz likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sesto daļu, vērsās ar informācijas pieprasījumu pie pieteicējas, lūdzot atjaunot piekļuvi portālā *www.ss.com* publicētajos sludinājumos norādītajai informācijai par sludinājumu ievietotāju tālruņu numuriem un transportlīdzekļu šasijas numuriem, kā arī lūdza līdz 2018.gada

3.septembrim sniegt dienestam informāciju par laika periodā no 2018.gada 14.jūlija līdz 31.augustam publicētajiem sludinājumiem portāla *www.ss.com* sadaļā "Vieglie auto".

Dienests lūdza iesniegt pieprasīto informāciju elektroniski un tādā formātā, kurā ir iespējama datu filtrēšana vai atlase. Datnē lūgts iekļaut šādu informāciju:

1) saite uz sludinājumu;

2) sludinājuma teksts;

3) transportlīdzekļa marka, modelis un šasijas numurs;

4) transportlīdzekļa cena;

5) pārdevēja tālruņa numuri.

Informācijas pieprasījumā norādīts, ka gadījumā, ja dienestam piekļuvi nav iespējams atjaunot, pieteicējai ir jānorāda iemesls, kādēļ tas nav iespējams, kā arī līdz katra mēneša 3.datumam pieteicējai ir jāiesniedz dienestam informācija par iepriekšējā mēnesī publicētajiem sludinājumiem, iekļaujot visus iepriekš minētos datus.

No pieteicējas 2022.gada 13.maijā sniegtā rakstveida paskaidrojuma izriet, ka informācijas pieprasījums nav izpildīts (dienestam piekļuve datiem nav atjaunota) un ka tiesvedības laikā dienests neesot prasījis, lai pieteicēja izpilda informācijas pieprasījumu.

Savukārt dienests nav apliecinājis, ka pieteicēja būtu iesniegusi iestādes rīcībā visus datus, kas tika lūgti ar informācijas pieprasījumu. Turklāt informācijas pieprasījumā nav norādīts termiņš, līdz kuram pieteicējai ir pienākums sniegt dienesta pieprasītos datus.

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa atzīst, ka Administratīvā rajona tiesa nepamatoti secināja, ka Lēmums ir zaudējis spēku, jo ir izpildīts.

Pieteikuma priekšmets lietā ir Lēmuma atcelšana.

[11] Lietā ir strīds par to, kā Lēmuma saturu ietekmē Eiropas Savienībā spēkā esošais personas datu aizsardzības regulējums, tādēļ ar apgabaltiesas 2020.gada 11.marta lēmumu tika uzdoti šādi prejudiciālie jautājumi Eiropas Savienības Tiesai:

1) Vai Vispārīgās datu aizsardzības regulas normās noteiktās prasības būtu jāinterpretē tādējādi, ka nodokļu administrācijas izdotam informācijas pieprasījumam, kāds konstatējams izskatāmajā lietā un ar kuru tiek pieprasīts sniegt ievērojama apjoma personas datus saturošu informāciju, jābūt atbilstošam Vispārīgās datu aizsardzības regulas normās (tostarp 5.panta 1.punktā) noteiktajām prasībām?

2) Vai Vispārīgās datu aizsardzības regulas normās noteiktās prasības būtu jāinterpretē tādējādi, ka nodokļu administrācija drīkst atkāpties no Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 1.punktā noteiktā pat tad, ja šādas tiesības nodokļu administrācijai nav piešķirtas ar Latvijas Republikā spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem?

3) Vai, interpretējot Vispārīgās datu aizsardzības regulas normās noteiktās prasības, ir saskatāms leģitīms mērķis, kas attaisno ar tādu informācijas pieprasījumu, kāds konstatējams izskatāmajā lietā, uzlikto pienākumu iesniegt visus pieprasītos datus neierobežotā apjomā un termiņā, neparedzot informācijas pieprasījuma izpildes beigu termiņu?

4) Vai, interpretējot Vispārīgās datu aizsardzības regulas normās noteiktās prasības, ir saskatāms leģitīms mērķis, kas attaisno ar tādu informācijas pieprasījumu, kāds konstatējams izskatāmajā lietā, uzlikto pienākumu iesniegt visus pieprasītos datus, neraugoties uz to, ka informācijas pieprasījumā nav norādīts (nepilnīgi norādīts) informācijas sniegšanas mērķis?

5) Vai, interpretējot Vispārīgās datu aizsardzības regulas normās noteiktās prasības, ir saskatāms leģitīms mērķis, kas attaisno ar tādu informācijas pieprasījumu, kāds ir konstatējams izskatāmajā lietā, uzlikto pienākumu iesniegt visus pieprasītos datus, neraugoties uz to, ka faktiski tas attiecas uz pilnīgi visiem datu subjektiem, kuri ir ievietojuši sludinājumus portāla sadaļā "Vieglie auto"?

6) Pēc kādiem kritērijiem būtu jāveic pārbaude, lai noskaidrotu, vai nodokļu administrācija kā pārzinis pienācīgi nodrošina datu apstrādes (tostarp arī informācijas iegūšanas) atbilstību Vispārīgās datu aizsardzības regulas normās noteiktajām prasībām?

7) Pēc kādiem kritērijiem būtu jāveic pārbaude, lai noskaidrotu, vai tāds informācijas pieprasījums, kāds konstatējams izskatāmajā lietā, ir pienācīgi motivēts un neregulārs?

8) Pēc kādiem kritērijiem būtu jāveic pārbaude, lai noskaidrotu, vai personu datu apstrāde tiek veikta nepieciešamajā apjomā un veidā, kas ir savietojams ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas normās noteiktajām prasībām?

9) Pēc kādiem kritērijiem būtu jāveic pārbaude, lai noskaidrotu, vai nodokļu administrācija kā pārzinis nodrošina datu apstrādes atbilstību Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 1.punktā noteiktajām prasībām (pārskatatbildība)?

Eiropas Savienības Tiesa 2022.gada 24.februārī pasludināja spriedumu lietā Nr.C-175/20, sniedzot šādas atbildes uz apgabaltiesas uzdotajiem jautājumiem:

1) Vispārīgās datu aizsardzības regulas normas ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts nodokļu administrācijai, ievācot no saimnieciskās darbības subjekta ievērojamu apjomu personas datu ietverošu informāciju, ir jāievēro prasības, kas noteiktas šajā regulā, konkrēti – tās 5.panta 1.punktā;

2) Vispārīgās datu aizsardzības regulas normas ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts nodokļu administrācija nedrīkst atkāpties no šīs regulas 5.panta 1.punktā noteiktā, ja šādas tiesības tai nav piešķirtas ar leģislatīvu pasākumu minētās regulas 23.panta 1.punkta izpratnē;

3) Vispārīgās datu aizsardzības regulas normas ir jāinterpretē tādējādi, ka tām nav pretrunā, ka dalībvalsts nodokļu administrācija interneta sludinājumu ievietošanas pakalpojumu sniedzējam uzliek pienākumu tai sniegt informāciju par visiem

nodokļu maksātājiem, kas publicējuši sludinājumus kādā no tā interneta portāla sadaļām, ja vien – cita starpā – šie dati ir nepieciešami, ņemot vērā konkrētos nolūkus, kuriem tie ir vākti, un laikposms, par kuru šie dati tiek vākti, ilguma ziņā nepārsniedz attiecīgo vispārējo interešu mērķa sasniegšanai strikti nepieciešamo.

Apgabaltiesa, izspriežot lietu, ievēro minētajā Eiropas Savienības Tiesas spriedumā sniegtos skaidrojumus par Vispārīgās datu aizsardzības regulas normu interpretāciju.

[12] Likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sestā daļa (*redakcijā, kas bija spēkā Lēmuma pieņemšanas laikā*) noteica, ka interneta sludinājumu ievietošanas pakalpojuma sniedzējam pēc dienesta pieprasījuma saņemšanas ir pienākums sniegt tā rīcībā esošo informāciju par nodokļu maksātājiem, kuri, izmantojot interneta sludinājumu ievietošanas pakalpojumus, izvietojuši sludinājumus, un par to izvietotajiem sludinājumiem.

Izskatāmajā gadījumā dienests, izdodot informācijas pieprasījumu, uzsāka datu "vākšanas" procesu. Turklāt pieteicējas veiktā minēto datu iesniegšana dienestam nozīmē "apstrādi" Vispārīgās datu aizsardzības regulas 4.panta 2.punkta izpratnē (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2022.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.C-175/20 37. un 38.punktu*).

Pieteicēja uzskata, ka dienestam, izdodot informācijas pieprasījumu, bija pienākums ievērot arī Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 1.punktā noteiktās prasības, savukārt dienests minētajam pieteicējas viedoklim nepiekrīt.

Eiropas Savienības Tiesa ir vērsusi uzmanību uz to, ka izņēmumi no Vispārīgās datu aizsardzības regulas piemērošanas jomas, kas definēti 2.panta 1.punktā, ir jāinterpretē šauri (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2020.gada 16.jūlija spriedumu lietā Nr.C-311/18, Facebook Ireland un Schrems, 84.punktu un 2022.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.C-175/20 40.-46.punktu*).

Secināms, ka dienesta izdotais informācijas pieprasījums, ar kuru tika veikta ar pieteicējas tīmekļvietnē publicētajiem transportlīdzekļu pārdošanas sludinājumiem saistīto personas datu vākšana ietilpst Vispārīgās datu aizsardzības regulas materiālajā piemērošanas jomā, tādēļ dienestam bija jāievēro Vispārīgās datu aizsardzības regulā noteiktās prasības, tostarp arī 5.pantā noteiktie personas datu apstrādes principi.

Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas judikatūrai Vispārīgās datu aizsardzības regulas II nodaļā ir noteikti personas datu apstrādes principi, bet III nodaļā – datu subjektu tiesības, kas ir jāievēro ikvienā personas datu apstrādē (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2020.gada 6.oktobra sprieduma apvienotajās lietās Nr.C-511/18, Nr.C-512/18 un Nr.C-520, La Quadrature du Net u.c., 208.punktu*).

Saskaņā ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas 23.pantu Eiropas Savienībai un dalībvalstīm ir ļauts veikt "leģislatīvus pasākumus", lai ierobežotu tostarp regulas 5.pantā paredzēto pienākumu un tiesību tvērumu, ciktāl šie pienākumi un tiesības atbilst 12.-22.pantā paredzētajām tiesībām un pienākumiem, – ja ar šādu ierobežojumu tiek ievērota pamattiesību un pamatbrīvību būtība un tas demokrātiskā sabiedrībā ir nepieciešams un samērīgs, lai garantētu tādus svarīgus Eiropas Savienības vai attiecīgās dalībvalsts vispārējo sabiedrības interešu mērķus kā, piemēram, svarīgas ekonomiskās vai finanšu intereses, tostarp budžeta un nodokļu jomās.

Ikvienam saskaņā ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas 23.pantu pieņemtajam pasākumam – kā Eiropas Savienības likumdevējs ir uzsvēris regulas 41.apsvērumā – ir jābūt skaidram un precīzam, un tā piemērošanai ir jābūt paredzamai personām, uz kurām tas attiecas. Konkrēti, šīm personām ir jāspēj identificēt apstākļus un nosacījumus, kādos tām šajā regulā piešķirto tiesību apjoms var tikt ierobežots. Dalībvalsts nodokļu administrācija nedrīkst atkāpties no Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta noteikumiem, ja šādai rīcībai Eiropas Savienības vai dalībvalsts tiesībās nav skaidra un precīza juridiska pamata, kura piemērošanai ir jābūt paredzamai personām, uz kurām tas attiecas, un kurā ir paredzēti apstākļi un nosacījumi, kādos šajā 5.pantā paredzēto pienākumu un tiesību apjoms var tikt ierobežots (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2022.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.C-175/20 47., 51.-58.punktu*).

Apgabaltiesa nekonstatē attiecīgu Eiropas Savienības vai dalībvalsts tiesībās nostiprinātu juridisko pamatu, kurā būtu skaidri un precīzi noteikts, ka, izdodot tādu informācijas pieprasījumu, par kādu ir strīds izskatāmajā lietā, dienestam būtu tiesības atkāpties no Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta noteikumiem. Apgabaltiesa vērš uzmanību, ka attiecīgo tiesību piešķiršana dienestam nav iestādes vai tiesas kompetencē, šāds jautājums ir likumdevēja kompetencē.

Ņemot vērā minēto, secināms, ka izskatāmajā gadījumā dienestam nebija tiesību atkāpties no Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 1.punktā noteiktā, jo informācijas pieprasījuma izdošanas brīdī šādas tiesības dienestam nebija piešķirtas ar leģislatīvu pasākumu Vispārīgās datu aizsardzības regulas 23.panta 1.punkta izpratnē. Līdz ar to izskatāmajā gadījumā ir piemērojams Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 1.punkts, uz kuru atsaucas pieteicēja.

[13] Saskaņā ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 1.punktu personas dati tiek apstrādāti:

a) likumīgi, godprātīgi un datu subjektam pārredzamā veidā ("likumīgums, godprātība un pārredzamība");

b) tiek vākti konkrētos, skaidros un leģitīmos nolūkos, un to turpmāku apstrādi neveic ar minētajiem nolūkiem nesavietojamā veidā; turpmāka apstrāde arhivēšanas nolūkos sabiedrības interesēs, zinātniskās vai vēstures pētniecības nolūkos, vai statistikas nolūkos saskaņā ar 89. panta 1. punktu nav uzskatāma par nesavietojamu ar sākotnējiem nolūkiem ("nolūka ierobežojumi");

c) ir adekvāti, atbilstīgi un ietver tikai to, kas nepieciešams to apstrādes nolūkos ("datu minimizēšana");

d) ir precīzi un, ja vajadzīgs, atjaunināti; ir jāveic visi saprātīgi pasākumi, lai nodrošinātu, ka neprecīzi personas dati, ņemot vērā nolūkus, kādos tie tiek apstrādāti, bez kavēšanās tiktu dzēsti vai laboti ("precizitāte");

e) tiek glabāti veidā, kas pieļauj datu subjektu identifikāciju, ne ilgāk kā nepieciešams nolūkiem, kādos attiecīgos

personas datus apstrādā; personas datus var glabāt ilgāk, ciktāl personas datus apstrādās tikai arhivēšanas nolūkos sabiedrības interesēs, zinātniskās vai vēstures pētniecības nolūkos, vai statistikas nolūkos saskaņā ar 89.panta 1.punktu, ar noteikumu, ka tiek īstenoti atbilstoši tehniski un organizatoriski pasākumi, kas šajā regulā paredzēti, lai aizsargātu datu subjekta tiesības un brīvības ("glabāšanas ierobežojums");

f) tiek apstrādāti tādā veidā, lai tiktu nodrošināta atbilstoša personas datu drošība, tostarp aizsardzība pret neatļautu vai nelikumīgu apstrādi un pret nejaušu nozaudēšanu, iznīcināšanu vai sabojāšanu, izmantojot atbilstošus tehniskos vai organizatoriskos pasākumus ("integritāte un konfidencialitāte").

Atbilstoši Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 2.punktam pārzinis ir atbildīgs par atbilstību 1. punktam un var to uzskatāmi parādīt ("pārskatatbildība").

Saskaņā ar pārskatatbildības principu pārzinim ir jāspēj uzskatāmi pierādīt, ka tas ievēro Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 1.punktā noteiktos personas datu apstrādes principus (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2022.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.C-175/20 77.punktu*).

Dienests argumentē, ka informācijas pieprasījums tika izdots, lai varētu kontrolēt nodokļu, nodevu un citu valsts noteikto maksājumu aprēķināšanas un maksāšanas pareizību, kā arī sekot fizisko un juridisko personu saimnieciskajai un finansiālajai darbībai, lai nodrošinātu nodokļu iekasēšanu. Dienests uzskata, ka informācijas pieprasījumā ir ietverts pienācīgs pamatojums, jo tajā ir atsauce uz piemērojamo tiesību normu, proti, likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sesto daļu. Lietderības apsvērumus un samērīgumu (tostarp arī no datu aizsardzības viedokļa) jau ir izvērtējis likumdevējs, pieņemot minēto tiesību normu. Dienesta ieskatā informācijas pieprasījumā nebija jāsniedz pamatojums, kādēļ attiecīgā informācija tiek pieprasīta.

Minētajiem dienesta apsvērumiem apgabaltiesa nevar piekrist.

Likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sestās daļas pieņemšanas brīdī vēl nebija spēkā Vispārīgā datu aizsardzības regula, tādējādi likumdevējam nebija iespējas izdarīt dienesta norādītos apsvērumus Vispārīgās datu aizsardzības regulas normu kontekstā.

Līdz Eiropas Savienības Tiesas 2022.gada 24.februāra spriedumam (lietā Nr.C-175/20) tika uzskatīts, ka informācijas pieprasījumam jābūt saistītam tikai ar vispārīgu nodokļu administrēšanas mērķi. Tomēr, ievērojot minētajā Tiesas spriedumā ietvertās atziņas, ir jāatzīst, ka šāds vispārīgs mērķis neatbilst Vispārīgās datu aizsardzības regulas prasībām datu apstrādes nolūkam: tam ir jābūt konkrētam, skaidram un leģitīmam saskaņā ar regulas 5.panta 1.punkta "b" apakšpunktā noteiktajām prasībām (*sal. sk. Šantare G., Vladimirova-Krjukova A. Kā izsniegt personas datus uzraudzības iestādēm, nepārkāpjot datu aizsardzības prasības. Jurista Vārds, 05.04.2022., Nr.14 (1228)*).

Attiecīgi secināms, ka atbilstoši tiesiskajam regulējumam, kas bija spēkā informācijas pieprasījuma izdošanas laikā, dienestam bija jāievēro arī Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 1.punktā noteiktās prasības.

Līdz ar to informācijas pieprasījumā ietvertā atsauce uz piemērojamo tiesību normu nav atzīstama par pienācīgu pamatojumu.

Savukārt Lēmuma pamatojumā dienests ir norādījis vispārīgus apsvērumus par nodokļu, nodevu un citu valsts noteikto maksājumu aprēķināšanas un maksāšanas pareizības kontrolēšanas nepieciešamību, lai varētu identificēt nereģistrētu saimniecisko darbību un nodrošināt nodokļu iekasēšanu, taču par šiem dienesta valsts pārvaldes uzdevumiem lietā nav strīda.

Pieteicēja neapstrīd dienesta funkcijas un likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sestajā daļā paredzētās tiesības , kā arī neatsakās sniegt dienestam nepieciešamo informāciju, taču pieteicēja nepiekrīt veidam, kādā attiecīgā informācija tiek pieprasīta, pieprasīto datu apjomam, kā arī tam, ka informācija būtībā tiek pieprasīta par neierobežotu laika periodu, jo informācijas pieprasījumā nav norādīts termiņš, līdz kuram pieteicējai būs pienākums iesniegt visus dienesta pieprasītos datus. Par šiem pieteicējas iebildumiem dienests nav sniedzis konkrētu pamatojumu Lēmumā, tostarp nav norādīti apsvērumi par nepieciešamo datu apjomu un to, kādēļ netiek noteikts konkrēts laika periods, kurā pieteicējai būs jāizpilda dienesta noteiktais tiesiskais pienākums.

[14] Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 1.punkta "b" apakšpunktā noteikts, ka personas datus ir pieļaujams iegūt konkrētos, skaidros un leģitīmos nolūkos. Savukārt prasība konkretizēt datu apstrādes nolūku ir interpretējama tādējādi, ka datu vākšanas nolūks ir konkrēti jānorāda jau personas datu vākšanas laikā. Minētais izriet no Vispārīgās datu aizsardzības regulas 39.apsvēruma. Izpildot minētās prasības, tiek nodrošināts, ka datu apstrāde ir likumīga Vispārīgās datu aizsardzības regulas 6.panta 1.punkta izpratnē.

Nav šaubu par to, ka, pamatojoties uz likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sesto daļu, nodokļu maksātājam (šajā gadījumā – pieteicējai) dienesta izdotais informācijas pieprasījums ir obligāti jāizpilda. Vienlaikus, kā izriet no Eiropas Savienības Tiesas sniegtās Vispārīgās datu aizsardzības regulas normu interpretācijas, ir nepieciešams, lai šādā informācijas pieprasījumā tiktu skaidri definēti personu datu apstrādes nolūki, proti, informācijas pieprasījumā jābūt precizētam, kādiem konkrētiem nolūkiem saistībā ar sabiedrības interesēs veicamu uzdevumu vai likumīgi piešķirto oficiālo pilnvaru īstenošanu šie dati tiek vākti; un tas ir darāms tālab, lai šā pieprasījuma adresātam ļautu pārliecināties, ka attiecīgo personas datu nosūtīšana ir likumīga, kā arī, lai tiesa varētu pārbaudīt datu apstrādes likumību. Atbilstoši Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 1.punkta "c" apakšpunktam personas datiem ir jābūt adekvātiem, atbilstīgiem un jāietver tikai tas, kas nepieciešams to apstrādes nolūkos, nav pieļaujams vispārīgi un nediferencējot ievākt personas datus, ir jāatturas no tādu datu vākšanas, kuri nav strikti nepieciešami apstrādes nolūkos (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2022.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.C-175/20 63.-74.punktu*).

Apgabaltiesa konstatē, ka, izdodot informācijas pieprasījumu, dienests minētās prasības nav izpildījis, jo ne

informācijas pieprasījums, ne arī Lēmums attiecīgu pamatojumu nesatur.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 250.panta otro daļu tiesa, vērtējot administratīvā akta tiesiskumu, spriedumā ņem vērā tikai to pamatojumu, ko iestāde ietvērusi administratīvajā aktā.

Ievērojot minēto, apgabaltiesai nerodas iespēja pārbaudīt, konkrēti kāda nodokļu aprēķināšanas un maksāšanas kontroles pasākuma ietvaros dienests ir izdevis pieteicējas apstrīdēto informācijas pieprasījumu, cik ilgi tiks veikts attiecīgais kontroles pasākums un vai attiecīgā pasākuma veikšanai ir objektīvi nepieciešami visi informācijas pieprasījumā norādītie dati. Dienests nav konkrēti pamatojis, kādēļ datu vākšanas mērķis nevar tikt sasniegts, ja dienesta rīcībā netiks iesniegti personu dati par pilnīgi visiem pieteicējas tīmekļvietnē publicētajiem vieglo automobiļu pārdošanas sludinājumiem neierobežotā laika periodā. Tāpat arī dienests nav sniedzis pamatojumu, kādēļ izskatāmajā gadījumā nav iespējas izmantot specifiskus kritērijus, lai mērķorientēti atlasītu noteiktus sludinājumus (*sal. sk. Eiropas Savienības Tiesas 2022.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.C-175/20 76.punktu*).

[15] Nav šaubu par to, ka dienestam ir no likuma izrietošs pienākums kontrolēt nodokļu (nodevu) un citu valsts noteikto maksājumu aprēķināšanu un maksāšanu, kā arī piemērot sankcijas nodokļu (nodevu) nemaksātājiem. Dienestam ir tiesības tostarp arī veikt preventīvus pasākumus, lai atklātu pārkāpumus nodokļu jomā, un datu iegūšana, lai īstenotu minētās funkcijas, vispārīgi ir likumīgs pamats personu datu apstrādei.

Vienlaikus, kā ir norādījusi Eiropas Savienības Tiesa, datu pārzinis, arī tad, kad tas rīkojas, izpildot tam uzticēto sabiedrības interesēs veicamo uzdevumu, – nedrīkst vispārīgi un nediferencējot ievākt personas datus, tam ir jāatturas no tādu datu vākšanas, kuri nav strikti nepieciešami apstrādes nolūkos (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2022.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.C-175/20 74.punktu*).

Izskatāmajā gadījumā dienestam bija jāpierāda, ka saskaņā ar Vispārīgās datu aizsardzības regulas 25.panta 2.punktu iestāde ir centusies vācamo personas datu apjomu cik vien iespējams minimizēt (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2022.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.C-175/20 78.punktu*), tomēr informācijas pieprasījums un Lēmums attiecīgu pamatojumu nesatur. Tāpat arī nav sniegts konkrēts pamatojums, kādēļ personu datus nepieciešams iegūt par neierobežotu laika periodu, proti, ka tieši šāds līdzeklis bija objektīvi nepieciešams un ka nebija cita personu tiesības mazāk ierobežojoša līdzekļa, lai sasniegtu izvirzīto vispārējo interešu mērķi (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2022.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.C-175/20 79.-81.punktu*).

Ņemot vērā minēto, Lēmumu nevar atzīt par tiesisku.

[16] No Lēmumā ietvertā pamatojuma (*lietas 1.sējuma 15.-29.lapa*) var secināt, ka dienesta ieskatā, pieņemot likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sesto daļu, likumdevējs jau ir izvērtējis pieprasāmās informācijas samērīgumu un atbilstību datu aizsardzību regulējošo normatīvo aktu prasībām un ir atzinis par nepieciešamu noteikt tiesību normā ietverto tiesisko pienākumu interneta sludinājumu ievietošanas pakalpojuma sniedzējiem.

Minētajam dienesta viedoklim apgabaltiesa nevar piekrist, jo, izdodot informācijas pieprasījumu, dienestam ir pienākums izvērtēt katra individuālā gadījuma apstākļus, kā arī ievērot samērīguma principu. Likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sestā daļa dod tiesisku pamatu dienestam iegūt nepieciešamo informāciju likumā noteikto funkciju pildīšanai, kā arī uzliek pienākumu tādiem komersantiem kā pieteicēja iesniegt dienesta pieprasīto informāciju. Vienlaikus dienestam ir pienākums ievērot spēkā esošo tiesisko regulējumu. Kā jau iepriekš tika norādīts, būtiski ir tas, ka informācijas pieprasījuma izdošanas brīdī Eiropas Savienības un Latvijas normatīvajos aktos nebija nostiprināts juridiskais pamats, saskaņā ar kuru dienestam būtu tiesības atkāpties no Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta noteikumiem, turklāt atbilstoši pārskatatbildības principam pārzinim ir jāspēj uzskatāmi pierādīt, ka tas ievēro Vispārīgās datu aizsardzības regulas 5.panta 1.punktā noteiktos personas datu apstrādes principus, taču šīs prasības izskatāmajā gadījumā nav izpildītas.

Atbilstoši Eiropas Savienības tiesas sniegtajam skaidrojumam par Vispārīgās datu aizsardzības regulas normu interpretāciju, lai izpildītu 5.panta 1.punkta "c" apakšpunktā formulēto samērīguma principu, personu datu apstrādi pamatojošajā tiesiskajā regulējumā ir jāparedz skaidri un precīzi noteikumi, kas reglamentē attiecīgā pasākuma tvērumu un piemērošanu un paredz minimālās prasības, lai tā rezultātā attiecīgo personas datu subjektiem būtu pietiekamas garantijas, kas ļautu šos datus efektīvi aizsargāt pret ļaunprātīgas izmantošanas risku. Šim tiesiskajam regulējumam ir jābūt juridiski saistošam valsts tiesībās, un tajā it īpaši ir jānorāda, kādos apstākļos un saskaņā ar kādiem nosacījumiem var īstenot pasākumu, kas ietver šādu datu apstrādi, tādējādi garantējot, ka šāda iejaukšanās notiek tikai strikti nepieciešamajā apmērā (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2020.gada 6.oktobra sprieduma lietā Nr.C-623/17, Privacy International, 68.punktu un tajā minēto judikatūru, kā arī 2022.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.C-175/20 83.punktu*). Valsts tiesiskajam regulējumam jābūt balstītam uz objektīviem kritērijiem, lai noteiktu apstākļus un nosacījumus, kādos tiešsaistes pakalpojumu sniedzējam ir jānosūta savu lietotāju personas dati (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2020.gada 6.oktobra sprieduma lietā Nr.C-623/17, Privacy International, 78.punktu un tajā minēto judikatūru, kā arī 2022.gada 24.februāra sprieduma lietā Nr.C-175/20 84.punktu*).

Ievērojot minēto, dienesta atsaukšanās uz iestādes funkcijām nodokļu iekasēšanas jomā un likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sesto daļu kā pietiekamu un pienācīgu pamatojumu pieteicējas apstrīdētajam informācijas pieprasījumam nevar tikt akceptēta, jo tas nav atbilstoši spēkā esošajam tiesiskajam regulējumam informācijas pieprasījuma izdošanas brīdī. Tiesību norma, uz kuru atsaucas dienests, nenoteic skaidrus un precīzus noteikumus, kas būtu atbilstoši Vispārīgajā datu aizsardzības regulā noteiktajām prasībām. Līdz ar to apstrīdētajā informācijas pieprasījumā nebija pietiekami atsaukties tikai uz likuma "Par nodokļiem un nodevām" 15.panta sesto daļu, bet bija jāietver pienācīgs

pamatojums, kas atbilstu Vispārīgās datu aizsardzības regulas prasībām, tomēr ne informācijas pieprasījums, ne arī Lēmums attiecīgus dienesta apsvērumus nesatur, tādēļ Lēmums ir atzīstams par prettiesisku.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

apmierināt SIA "SS" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2018.gada 30.oktobra lēmuma Nr.30.1-22.11/4943 atcelšanu.

Atcelt kā prettiesisku no pieņemšanas dienas Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2018.gada 30.oktobra lēmumu Nr.30.1-22.11/4943.

Atlīdzināt SIA "SS", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, tās samaksāto valsts nodevu 90 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Senāta Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente R.Paegle

Tiesnese I.Kaļiņina

Tiesnese M.Osmane